

**Vademecum Sive Praxis Opera Quotidiana Aliaque ritè
peragendi, & per ea salutem & perfectionem propriam, ac
proximi, instituto Societatis Jesu conformem assequendi**

De crebrâ per diem mentis in Deum elevatione ex omnibus, quæ per
sensus attinguntur, animæque potentiis se objiciunt

Limpens, Ferdinand

Coloniæ Agrippinæ, 1744

Methodus prima. Ratione verbi divini traditi.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54773)

Methodus prima.

Ratione verbi divini traditi.

Sectarii volunt ex possessione Ecclesiam Romano-Catholicam ejicere quoad ejus dogma de verbo Dei tradito, & contendunt, id non esse simul regulam fidei. Jam supra Subsectima & alibi ostensum est, admitti debere verbum Dei traditum, eò quòd & ipsi Adversarii multa admittant tum credenda tum observanda, quæ ex solo verbo Dei scripto ostendi non possunt contra illos, qui & nobis & ipsis contradicunt in hoc illove fidei articulo, ut sunt Ariani, Anabaptistæ & Lutherani respectu Calvinistarum & vice versâ. Sed modò Romano Catholicus non agit personam actoris, & in sola se veteris acceptæque à majoribus doctrinæ possessione fundat. Jam ostendat Sectarius quiscunque ex solo verbo divino scripto, quòd non datur verbum divinum traditum. Argumentum desumunt Adversarii ex Deut. 4. *Non addetis ad verbum, quod vobis loquor, nec auferetis ab eo.* Et Deut. 12. *Nec addas quidquam nec minuas.* Et ad Gal. 6. *Si Angelus de calo evangelizet, præterquam quòd evangelizavimus, anathema sit.* Sed quomodo ex his similibusque textibus sequitur tanquam infallibilis ex verbo scripto contra traditum deducta consequentia? ergo non datur verbum Dei traditum, ergo sola & adæquata regula omnis veritatis fidei divina

vinâ credendæ est verbum Dei scriptum, & quòd id detur, quomodo id intelligendum aut interpretandum sit; interior spiritus privatus docens. Certè Ecclesia Romano-Catholica nihil unquam addidit; dempsit, addit, aufert vel minuit in libro Deuteron. nec alienam à Paulo, sed vel maximè ei conformem v. g. de virginitate cæterisque punctis controversis docet doctrinam. Sed & nec ullus prudens homo sustinere potest. Quòd omnia credenda contineantur in lib. Deuteron, vel Epist. Pauli ad Galat. nec Paulus ullibi docet, quòd fideles nil plus credere debeant, quàm quòd ille habet in Epist. suis scriptis. Sed tantùm dicit anathema etiam Angelo de cælo; si quid contra ea obmoveat, quæ ipse instinctu Spiritûs S. sive ore sive calamo evangelizavit tanquam de fide tenenda vel opere ipso facienda. Quomodo ergo sequitur ex allatis ab ipso, & ex Deuteron. verbis? quòd non detur verbum Dei traditum. Maximè cùm Paulus ipse expressè dicat 4. Thesal. 2. v. 5. *Tenete traditiones, quas didicistis sive NB. per sermonem, sive per Epistolam nostram.* Et 2. Timoth. 2. v. 2. *Quæ audisti à me per multos testes, hæc commenda fidelibus hominibus, qui idonei erunt alios docere.* Ecce quomodo Evangelicam doctrinam velit Apostolus propagari per traditionem & instructionem de uno in alterum. Et quàm vera sit regula Augustini, quòd, quando aliquid in Ecclesia creditur aut observatur de sæculo in sæculum, & id non clarè in verbo Dei scripto continetur, vel ex eo

erui potest, supponendum sit, ab Apostolis primisque eorum Successoribus per verbum Dei traditum profluxisse. Tali modo Lutheranus vel alius Sectarius contra orientales hæreticos sustinens non esse de essentia baptismi validi immersionem in aquam, & ipse argumentari deberet. V. etiam Subsect. 8. n. 1. hinc. quomodo per solum verbum Dei traditum substituerit semper *in lege natura* vera Dei religio, item longo tempore *in lege scripta*, & sub initium *legis gratia* post ascensionem Christi vera ejus Ecclesia. Reflexionem etiam condignam meretur, quòd ex actis Synodi septimæ œcumenicæ (dico œcumenicæ, nam Hæretici sub Constantino Imperatore Iconoclastâ celebrarunt Pseudosynodum, quam ipsi totâ Ecclesiâ Orientis & Occidentis reclamante septimam generalem nuncuparunt) celebratæ Anno 786. sub Adriani Papæ legatis refert Mesnil lib. 35. de doctr. & discipl. Eccles. pag. 349. ubi Episcopi ob tyrannidem & persecutiones Constantini Imperatoris lapsi hanc inter cætera à Synodo generali approbatam fecere professionem fidei. *His qui spernunt magisteria SS. PP. & traditionem Catholica Ecclesia, perhibentes quòd, nisi de veteri ac novo testamento evidenter fuerimus edocti, non sequemur doctrinas SS. PP. neque SS. Synodorum atque traditionem Catholica Ecclesia, anathema.* Inde collige, quales moderni Hæretici solam Scripturam inclamantes Magistros habeant ab orbe Catholico jam dudum & toties condemnatos, & quomodo antiquos Sectarii nostri temporis

recoxerint errores dicentes, non antiquitatem, non consuetudines, non Conciliorum Ecclesie generalium decreta, & SS. PP. doctrinam in ordine ad conducendum hominem ad veram fidem respicienda esse, sed solum scriptum Dei verbum. An autem id extet, & quodnam genuinum sit, & quomodo intelligendum, etiam non servire pro regula communem Ecclesie receptamque de saeculo in saeculum traditionem, sed interioris spiritus comprobationem.

Secunda Methodus.

Ratione verbi scripti & spiritus privati.

JAm in praenotatis ad resolutionem fidei genuinae vidimus, quod legitimitas verbi divini scripti ejusque sensus ex spiritu privato, & hujus vicissim infallibilitas ex verbo scripto non debeat probari. Cum vitiosus sit circulus dubia per aequè dubia probare. Modò dico, quod, cum Sectarius sit actor, & antiquam Ecclesie doctrinam ac traditionem de genuino scripto Dei verbo ejusque legitimo sensu ex possessione sua spiritu suo privato & suis principiis velit eicere, quod inquam probare claris Scripturae solius verbis debeat hæc quinque. *1mo.* Solam Scripturam esse adæquatam fidei regulam. *2do.* Non traditionem ullam, aut Ecclesie per CC. generalia definitionem sed interiorem hominis spiritum debere discernere, in quo sensu quisvis S. Scripturae textus accipiendus sit. Et cum Lu-
thera-